

“Meer dan haar vasthouden kon ik niet”

Pia de Jong verwerkt in 'Charlotte' haar ervaringen als moeder van een baby met leukemie

In Charlotte beschrijft Pia de Jong (1964) hoe haar pasgeboren dochtertje op wonderbaarlijke wijze genes van een zeldzame vorm van leukemie. Zien haar man kwam niet voor een behandeling, maar beiden streefden hun leven wat er niet toe deed, behalve de liefde.

De Nederlandse Pia de Jong schreef al lang godsdien en verhalen, maar pas in 2008 durfde ze haar eerste roman lange dagen naar een uitgever te sturen. Het was meteen een schot in de roos: ze won er de Gouden Uil Publicatieprijs mee. Twee jaar later volgde Deperreus. Pas vijftien jaar na de droeve les-ten leerde ze het aan om het hartverscheuren-de proces van de ziekte van hun kind naar te schrijven. Charlotte, eerste dochter na twee zonen, bleef meteen na de geboorte aan een zeer zeldzame en dodelijke vorm van leukemie te lijden.

ZONDER CHEMO

“Je leven staat stil op zo'n moment”, vertelt Pia. “Ik ben een jaar lang volkomen van de wereld geweest. Een dagboek heb ik toen niet bijgehouden, maar ik remember wel kassei godachten. Ik trak me totaal terug in een cocon en droeg Charlotte altijd bij me in een draagdoek. Ze was kandoos, een moeilijke knaap was dat dus niet. Mijn man en ik waren het er al snel over eens dat we haar geen chemo wilden laten geven, het zou extra pijn en ongemak voor haar betekenen. Ze was al zo zwak en klein. Ik wou voor haar, wat daar verbleef dat wat konsten moest ook kunnen zou, maar ik verplichtte haar niet om bij ons te blijven als ze dat niet wou. Charlotte heeft me niet voor me te doen wat ze niet wou. Ik wilde dat de tijd dat ze bij ons was een fijne tijd zou zijn. Dat moet ze opgevangen hebben. Ik gaf mijn werk als coach op. Mijn taak als moeder was tot een minimum herleid en tegelijk was ze heel goed: ik voed-

de mijn dochter en hield haar vast. Dat was het. Initieel hield ik alles uit mijn leven wat er niet toe deed. Misschien is dat wel het geheim van haar genezing geweest.”

Het intieme verhaal van Charlotte's eerste levensjaar is een miniatuur van een gezinnde-ven dat op een wonderbaarlijke manier leeft, maar dat zich ook genotvol met haar men-ten van wie je dat op het eerste gezicht niet zou verwachten. Pia, die nu in Princeton (USA) woont met haar gezin, woonde destijds in hartje Amsterdam aan de rand van de rosse buurt. “Het boek is ook een ode aan een buurt”, zegt ze. “Het was een heerlijk achter haar raam aan de overkant, de wonderlijke Mackey die de straat bewaakte, postoprichter Louk... Het waren mijn postwachters toen mijn wereld zo klein was. Altijd waren ze er, op hen kon ik rekenen.”

Na een jaar krijgen Pia en haar man totaal overtuigd het bericht dat Charlotte 'in remissie' is. Met andere woorden: de leukemie is verdwenen. De kinderoncoloog buikt al bij het goede nieuws brengt. Zelf weet moeder Pia zich geen raad als de beproeving voorbij is. “Ik moest wennen aan het feit dat Charlotte nu een gewoon kind was”, geeft ze toe. “Medisch gezien is er geen echte verklaring voor haar genezing. Tegenvoering wordt bij pasgeborenen met kanker wel vaker het 'want and we' principe toegepast in plaats van behandelingen met chemo. Vijftien jaar heb ik gewacht met het opschrijven van dit verhaal dat mijn leven veranderd heeft. Ik zie het als een cadeau aan mijn dochter Charlotte en aan ons gezin. We hebben ons hier samen doorheen gelopen. Ik heb me tijdens dat zware jaar altijd vastgehouden aan een afspraak van twee ouders zeven, toen vier. Charlotte gaat niet dood, ze is er nog, over zijn kleine, zwakke rug. En ik geloofde hem.”

DIANE BROEDERHOUT

in 'Prometheus', 216 blz., 19,95 euro

Pia de Jong
“Vijftien jaar heb ik gewacht met het opschrijven van dit verhaal.”

FOTO: THOMAS LEBLANC